

[Nybøe Andersen.]

for et par måneder siden, regnede man med, at de skattepligtige indkomster ville stige med 13 pct. fra i fjor til i år; nu venter man en stigning på 15 pct., altså det samme tal, som Amdtsrådsforeningen har nævnt. Det går stærkt.

Vi står i en situation, hvor alle inflationens kilder springer med fuld styrke på samme tid. Vi har fået højere eksportpriser, og nu får vi også stærkt stigende importpriser. Vi har fået en dyr arbejdsoverenskomst, nu får vi også en stærk lønglidning. Den samlede efterspørgsel stiger stærkere end nogen sinde. Forbruget udvides meget hurtigt. Man kunne jo blot lytte til, hvad hr. Orla Møller fortalte om salg af farve-tv, campingvogne, sommerhuse osv. Det er ikke så sært, at prismyndighederne er bekymrede. Det er nok mere sært, at regeringen ikke agter at gøre noget alvorligt ved det.

Statsministeren har nogle gange trøstet befolkningen med, at det gør jo ikke så meget, at vi har inflation, bare tempoet ikke er stærkere end i udlandet. Det er en dårlig trøst, for det første fordi vi jo nu ikke har nogen sikkerhed for, at den inflation, vi har og får i 1973, ikke bliver stærkere end udlandets, tværtimod er det sandsynligt, at den gør det. De fleste steder gør man mere for at holde igen, end vi gør. For det andet er sandheden jo, at Danmark ikke kan klare sig med et inflationstempo, der er lige så højt som gennemsnittet i udlandet. Vi får igen i år et vældigt underskud på betalingsbalancen, og skal det klares, må vi have et meget lavere tempo i stigningen i vores omkostninger, i stigningen i vores efterspørgsel, end de lande har, som vi konkurrerer med, og det gælder så meget mere, som vi jo har sluttet os til de stærke lande i den europæiske valutapolitik. De senere måneder har medført, at kronen reelt er blevet revalueret i forhold til et internationalt gennemsnit, selvfølgelig især i forhold til pund og dollar, men jo også i sammenligning med svenske kroner. Det er en ambitiøs kronepolitik, som kun kan holde, hvis vi har styr på vores indenlandske omkostninger, og det er lige akkurat, hvad vi ikke har for øjeblikket. Jeg har også mærket mig, at regeringens økonomiske sekretariat i et notat har givet udtryk for bekymringer for,

om den nuværende udvikling, hvis den får lov at fortsætte frem gennem 1974, er forenelig med en fortsættelse af vores valuta-samarbejde med kronen inden for den såkaldte EF-slange.

Men rent bortset fra alt det med betalingsbalancen så er inflationen jo uholdbar, fordi den i det tempo, hvori den nu skrider frem, forvrider alle økonomiske dispositioner, bidrager til at skabe sociale spændinger, diskriminerer mod de former for opsparing, som anbringes i penge, og diskriminerer til fordel for køb af faste værdier, fremmer spekulation og skader det almindelige produktive arbejde. Derfor er der mange gode grunde til, at man ikke bør acceptere en inflation i det tempo, vi er inde i. En effektiv bekæmpelse sker ikke ved, at man, som SF taler om, og som det også fremgår af de socialdemokratiske bilag til spareplanen i marts, vil gå løs på nogle af inflationens følgevirkninger med højere formueskat, og hvad det nu kan være. Det er nødvendigt at gøre noget ved årsagerne, ved udviklingen af den samlede efterspørgsel, ved stigningerne i det samlede omkostningsniveau, og i den henseende har regeringen ikke kendt sin besøgelsestid.

Vi fik for to en halv måned siden en finanslov, vedtaget på grundlag af spareforliget mellem S og SF, der begrænsede udgifterne med omkring 1 milliard kr. Vi sagde dengang, at det var for svag en finanspolitik i en situation, hvor økonomien var i fuld gang med en overophedning. Venstre stillede sammen med det radikale venstre forslag om dobbelt så store besparelser. Vi anså et beløb på 2 milliarder kr. for at være nødvendigt blot for at sikre en neutral finanspolitik, og det begrundede vi med oplysninger i regeringens økonomiske oversigt, som vi fik midt under disse forhandlinger. Vi har senere fået den opfattelse bekræftet også af de beregninger, som det økonomiske råds formandskab er fremkommet med, og som netop har vist, at der har manglet ca. 1 milliard kr. i udgiftsbegrænsning for at få en neutral finanspolitik i år.

Vi startede altså finansåret med en finanspolitik, der var for svag. Hvordan er det gået i de første 10 uger af året?

Økonomi- og budgetministeren har jo afsluttet et lønforlig med de offentligt ansatte, og forud for forhandlingerne herom gav